

မိမိ ဖွယ်

(၁)

တိတ်ဆိတ်နေသော အဆောင်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာဝင်လာသော တင်
အောင်မင်းသိမ်းသည် အဆောင်တွင် ရှိသည့် ခုတင်လေးလုံးအနက်
ထောင့်ဘက် ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်နှင့် ဆုံရာဖြစ်သော ခုတင်ပေါ်တွင်
တင်ထားသည့် ဖာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဒေါသအမျှ
က်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။ ။

မနှစ်ကတည်းက တင်အောင်မင်းသိမ်းက ဒီအဆောင်မှာ နေခဲ့သည်
။ အပြင်ဆောင် ဆိုသော်လည်း သူတို့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးက
အေးဆေးသည်။ ဒီအဆောင်မှာ လည်း မနေ။ တခြားရပ်ကွက်တွင် အိမ်
တစ်လုံးနှင့် နေ၏။ ပေလေးဆယ်ခြောက်ဆယ် ခြံထဲတွင် သစ်သားအိမ်
ကလေး တစ်လုံးရှိပြီး တစ်အိမ်လုံးမှာ လူလေးယောက်သာ ထားသည့်
အတွက် သူတို့ နေရထိုင်ရ ချောင်ချိသည်။ ။ ကျန်သည့် အဆောင်တွေဆို
လျှင် နေရာကလေးပိုသမျှ အခန့်ကန့်ကာ ငှားတတ်သဖြင့် နေရထိုင်ရ
တာ ကျပ်ညပ်နေလေ့ရှိသည်။ ။

အခုတော့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက လောဘမကြီး။ တစ်အိမ်လုံးလေး
ယောက်ပဲ ထားသည်။ ။ တစ်ယောက် ကို တစ်ထောင်စီတော့ ဈေးပိုပေး
ရ၏။ တစ်သောင်းပေးရကျိုးလည်း နပ်သည်။ ။ သူတို့ မှာ ဧည့်ခန်းနှင့် ။

မီးဖို ချောင်နှင့် ။ အိမ်သာဆိုလည်း လူ တန်းမစီရ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် နေရတာထက်ပင် အေးအေးဆေးဆေး ရှိသည် မဟုတ်လား။

မနှစ်က ဒီအဆောင်ကို သူ အရောက်နောက်ကျသဖြင့် အလယ်ခုတင်မှာ ရသည် ။ ဒီနှစ်ကို တမင် ကျောင်းမဖွင့်ခင် တစ်ပတ်ကြိုရောက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိသည့် ဘေးခုတင်ကို လာဦးမှ ဘယ်သကောင့် သားက ကြိုရောက်နေသနည်း။

ဖာတစ်လုံးနှင့် ကျောင်းလာတက်သူဆိုတော့ တောသားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖို့ များ သည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိ။ သူက မနှစ်ကတည်းက နေခဲ့သူ။ သူကြိုက်ရာနေရာကို ရွေးခွင့်ရှိရမည်။ ခုတင်ပေါ်က ဖာကြီးကို ဘေး ခုတင်သို့ ပို့ကာ သူ့ပစ္စည်းတွေကို နေသားတကျထားပြီး ခြင်ထောင်ကို ထောင်ကာ မောမောနှင့် လှဲမည်ကြံတုန်း . . .

"ဟာ . . . ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ ဘာဖြစ်လို့ ရွှေ့ထားရတာတုံး။ အဲဒါ ကျွန်တော် ဦးထားတဲ့ နေရာခင်ဗျ"

အနည်းငယ် အံ့သြသော၊ မကျေနပ်ပုံရသော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသော၊ သူ့ထက် အသက် အနည်းငယ် ငယ်မည်ထင်ရသည့် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည် ။ တစ်ယောက်က အခုမှ ပစ္စည်းတွေ သယ်လာသူ ဖြစ်၏။ ဖာပိုင်ရှင်က သူထင်သလို တောသားလိုတော့ ဝတ်၍ မထား။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ၊ ဘာနှင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် မြို့သားပုံစံ တမင်ပေါက်အောင် ဝတ်ထားသော တောသားမှန်းတော့ သိသာလေသည် ။ တင်အောင်မင်းသိမ်း တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည် ။

"ဪ . . . ဒါ ညီတို့ ပစ္စည်းတွေလား။ အေးကွာ . . . ကိုယ်က မနှစ်ကတည်းက ဒီအဆောင်မှာ နေလာတာကွ။ ဒီနှစ်လည်း ဒီမှာ ပဲပေါ့ကွ။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးနဲ့ က သားအမိတွေလိုတောင် ဖြစ်နေတာ။ မနှစ် က

လည်း ဒီနေရာမှာ ဆိုတော့ ဒီနှစ်လည်း ဒီနေရာမှာ ပဲ ဆိုပါတော့။ ညီတို့ ဟိုဘက် ပြောင်းလိုက်ပေါ့ကွာ . . .။ ဟုတ်လား"

တင်အောင်မင်းသိမ်းက သူတို့ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ အသံနေအသံ ထား အထက်စီးနှင့် ပြောကာ ခြေထောက်ကို တမင်ချိတ်ပစ်လိုက်သည် ။ သို့သော် . . .သူ့စကားဆုံးပြီး တစ်မိနစ်လောက် ကြာတော့မှ တဟား ဟား . . .အော်ရယ်သံကို ကြားရ၏။

"(ဟား . . . ဟား)၅၀ . . . ဪ . . . ဪ . . . ခင်ဗျားက ဘွားလေး မာနဲ့ သားအမိလိုတောင် ဖြစ်နေ တာ။ ဟုတ်လား . . .။ ဒီမှာ ကျွန်တော် က ဒီအဆောင်ပိုင်ရှင် ဘွားလေးမာရဲ့ မြေးဗျ . . . သိရဲ့ လား။ ဘွားလေး မာက ကျွန်တော့်အမေကြီးရဲ့ ညီမ။ ဒီအဆောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန် တော့်ကို အားလုံးအပ်ထားတာ။ ခင်ဗျားတို့ အဆောင်လခလည်း ကျွန် တော့်ကိုပဲ ပေးရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဆရာ။ ကျွန်တော် နေချင်တဲ့ နေရာ လေးတော့ နေခွင့်ရပါစေဗျာ။ ဟုတ်ပြီလား"

စကားဆုံးတော့ တင်အောင်မင်းသိမ်း နည်းနည်းလန့်ကာသွားသည် ။ ဒီကောင်က ဒီအဆောင်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးရဲ့ မြေး ဆိုပါကလား။ သူ နည်းနည်းတော့ ကျွတ်ကာသွား၏။ အမှန်တော့ ဒီအဆောင်မှာ ဘယ်နေ ရာ နေရနေရ တခြားအဆောင်တွေထက် စာလျှင် များ စွာအဆင်ပြေ တာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။ အဆောင် ပိုင်ရှင် မြေးနှင့် ပြဿနာဖြစ်ခြင်း သည် ကိုယ့်ဘက်က မကောင်းတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သူ ဒီအ ဆောင်က ပြောင်းမသွားချင်ပါ။

"ဒီလို ဆိုရင်တော့ ကိုယ်က အလျှော့ပေးရတော့မှာ ပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မနှစ်က နေခဲ့တဲ့ နေရာလေးဆိုတော့ သံယောဇဉ်အရပါ။ ကိုယ်က တင်အောင်မင်းသိမ်းပါ။ Physis မေဂျာက"

"ကျွန်တော်က မိုးကျော်ပါ။ ဘိုကလေးက လာတာ။ စိတ်ပညာက။ ဒီကောင်က ဝင်းနိုင်တဲ့ . . . မြန်မာစာက။ ဝါသနာက စာရေးတယ်။ ကာတွန်းလေးဘာလေးလည်း ဝါသနာအရ ဆွဲတယ်"

သုံးယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည် ။ ဝင်းနိုင်ဆိုသည့် ကောင်က သူ့ကို ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းနှင့် ငေးကာ ကြည့်နေသည် ။ လူပုံက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ပါးစုန့်အစ်အစ်၊ မျက်လုံး တွေက လောကကြီးကို သူ ဘာမှ မသိပါဟု ပြောနေသည့် ပုံစံ၊ ဒီအသက်အရွယ်နှင့် ခေါင်းက ဆံပင်တွေက ဖြူနေပြီ။ ကာတွန်းတွေဘာတွေ ဝါသနာပါပြီး စာလည်း မတောက်တခေါက်ရေးတယ် ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ဟု သူ တွေးမိသည် ။

"ငါတို့ က ဘယ်မှာ နေရမှာ လဲ . . . ကိုကျော်"

ဝင်းနိုင်ဆိုသောလူက မေးသည် ။

"ငါကတော့ ပထမဦးထားတဲ့ နေရာပဲလေ။ မင်းက ငါ့ဘေးနားမှာ နေ။ ကိုယ့်ဆရာကတော့ ကျန်တဲ့ နှစ်နေရာ ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ နေပေါ့"

ကိုယ့်ဆရာဆိုသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် တင်အောင်မင်းသိမ်းလည်း အနည်းငယ်ကျေနပ်သွားသော ဟိုးဘက်ထောင့်စွန်းနေရာသို့ ရွေးကာ ပစ္စည်းတွေချကြ၊ ပြောင်းကြသည် ။

"ဒီမှာ လေးယောက်ဆို . . . ။ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ"

မကြည့်ဘဲပြောရင်း တင်အောင်မင်းသိမ်း ခုတင်ပေါ်ပစ်ကာ လှဲသည် ။ နောက်ရောက်လာမဲ့ကောင်နှင့် သူတို့ ကို တစ်ခုတင် ခြားထားလိုက်သည် ။ သူ ဒီအဆောင်မှာ ဆရာကြီးလုပ်မည် ဆိုသည့် အစီအစဉ် ပျက်သွား သဖြင့် ရင်ထဲမှာ တော့ သိပ်မခံချင်။ လက်ကနာရီကို ကြည့်

တော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလုနေပြီ။ ခဏကြာရင် ထမင်း ထွက်စားမှ ဟု စဉ်းစားရင်း . . . ထမင်းစားလျှင် ထမင်းဆိုင်ကို သိပုံမရသော ဒီနှစ်ကောင်ကို ချန်ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ကို လည်း စိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားရသည်။ ပညာဆိုတာ အလကားပြလို့ မရ။ သိမှ ပြလို့ ရတာ မဟုတ်လား။

တင်အောင်မင်းသိမ်း မျက်စိကို မှီတ်ကာ အသာမှိန်းနေစဉ် . . .

"အရှင်ဘုရား ကြွပါဘုရား . . . ကြွပါ။ ဒီမှာ ခဏ သီတင်းသုံးပါ ဘုရား။ သီတင်းသုံးပါဘုရား . . .။ ဟေ့လူ . . . အိပ်နေရသလား၊ ထလေ . . . ထ။ အရှင်ဘုရား ဒီမှာ သီတင်းသုံးပါ ဘုရား။ ဆွမ်းကိစ္စ တပည့်တော် စီစဉ်ပါမယ်"

ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း အသံကြောင့် အားလုံး အလန့်တကြားဖြစ်ကာ သွားသည်။ ။ ဘိုကလေးက မိုးကျော်ဆို သူ့ခုတင်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဝင်ကာထိုင်သည်။ ။ အထုပ်တွေ၊ အပိုးတွေနှင့် လူတစ်ယောက်က ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချရင်း မိုးကျော်ကို မောင်းချကာ ဘုန်းကြီးကို နေရာပေးသည်။ ။ မိုးကျော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ခုတင်အောက်သို့ ဆင်းကာ လက်အုပ်ချီနေရသဖြင့် သူလည်း ယောင်တောင်တောင်ဖြင့် ဆင်းရသည်။ ။

"ဟေ့လူတွေ . . . ထမင်းဆိုင် ဒီနား ဘယ်မှာ ရှိတုံး"

"ထမင်းဆိုင် . . .။ မသိဘူးဗျ"

"မင်းက ဘယ်သူလဲ"

"အေး . . . ဒီတကာက ဒီအဆောင်မှာ တည်းမည့် ဒကာပဲ။ ကဲ . . . ကဲ . . . သူမေးတာ ဖြေလိုက်ကြ။ အချိန်မရှိတော့ဘူးကွဲ့"

"ထမင်းဆိုင် မေးနေတာဗျာ။ ဆရာတော်က ဆွမ်းကိစ္စ မပြီးသေးဘူး"

။ အခု ဆယ့်နှစ်နာရီက ထိုးတော့ မှာ ။ ဘယ်နားမှာ ဆိုင်ရှိလဲ။ သိရင် ပြောစမ်းပါဗျာ။ မိပါတော့မလား မသိဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ"

"လူ့ဘဝဆိုတာ ရမှ တော့ ဒုက္ခနဲ့ မကင်းကြပါဘူး။ ဒုက္ခအသေးအကြီးပဲ ကွာတာပါ။ ဆွမ်းမရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး ရွှေကဲ။ ဦးပဉ္စင်း သည်းခံနိုင်ပါတယ်"

"ဟာ . . . ဦးပဉ္စင်းကလည်း မဟုတ်တာ။ ဟေ့လူတွေ . . . ဒီနား ထမင်းဆိုင် ဘယ်မှာ ရှိလဲဗျ။ ပြောစမ်း ပါ . . .။ အချိန်မရှိတော့ဘူး"

"ဒီအဆောင်က ထွက်ထွက်ချင်း တစ်လမ်းကျော်မှာ ရှိတယ်"

"ဟုတ်လား . . . ။ အရှင်ဘုရား သည်းခံတော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော် အခုပဲ အချိန်မီ လာပါ့မယ်"

နောက်ရောက်လာသူက ဝုန်းခနဲ ထထွက်သွားသည် ။ တင်အောင်မင်းသိမ်း၏ ပညာခန်းကလေးသည် အချိန်နှင့် အရှိန်အကြားတွင် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ပေးလိုက်ရလေသည် ။

"ကိုင်း . . . မင်းတို့ အားလုံး ဒီအဆောင်မှာ နေပြီး ပညာသင်မဲ့သူတွေချည်းပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟေ့ကောင် . . . ဟုတ်ပါတယ် မပြောရဘူးကွ၊ တင်ပျံ့ဘုရား"

"အိမ်း . . . အိမ်း . . . ဘာသာရေးနဲ့ တော့ အတော်ဝေးတဲ့ သူတွေပဲ။ ကဲ . . . ရှိစေတော့။ မင်းတို့ အားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေချည်းပဲလား"

"မှန်လှပါဘုရား"

တင်အောင်မင်းသိမ်းက အလိုက်သင့်လျှောက်ရင်း မိုးကျော်ဆိုသည့်

ကောင်ကို ဟောက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာကာ နေသည်။ ။ ဟိုကောင်လည်း လက်အုပ်ကလေးချီကာ ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရ၏။

"ကိုင်း . . . ဒါဆို ကန်တော့ကြကွဲ့ . . . ကန်တော့ကြ"

ဦးပဉ္စင်းစကားဆုံးတော့ အားလုံး ကန်တော့ကြရသည်။ ။

"အေး . . . ဦးပဉ္စင်းက ရန်ကုန်ကို ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် သင်တန်းတက်ဖို့ အတွက် ရွှေဘိုတစ်ဖက် ကမ်း ဆားလင်းကြီးရွာက လာတာပါ။ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ အတူပါ ဒကာကတော့ ဒီမယ် . . . လောကဓာတ် စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ လာတာ။ ဒီအဆောင်ပိုင်ရှင်က ဦးပဉ္စင်းရဲ့ ဆရာရင်း၊ ဒကာရင်းပဲ။ ကိုင်း . . . မင်းတို့ ကို ကြိုတုန်းဟောရ ဦးမယ်။ မင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ ဘာလဲ။ သိရဲ့လား"

သူတို့ အားလုံး လက်အုပ်ချီထားရင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိကြ။

"အင်း . . . ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေချည်းပဲလို့ ပြောသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာတော့ မသိကြဘူး မဟုတ်လား။ ခက်တော့တာပဲ။ ကဲ . . . ရှိစေတော့ . . .။ ဦးပဉ္စင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို ပြောမယ်ကွဲ့။ ကဲ . . .အားလုံး အာရုံစိုက်ကြ"

မည်သူမျှ ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ လက်အုပ်ချီကာ အာရုံစိုက်ကြရတော့၏။

"အေး . . . လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူသော ဘုရားရှင်ကို ဗုဒ္ဓလို့ ခေါ်သည်။ ။ ထိုဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် ကျင့်သုံးသော တရားတော်ကို ဗုဒ္ဓ ‘ဘာသာ’ ဟု ခေါ်သည်။ ။ ထိုဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ တရားတော်အတိုင်း လိုက်နာ၊ နေထိုင်၊ ကျင့်ကြံသူကိုမှ ‘ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်’

ဟူ၍ ခေါ်ထိုက်လေသည်။ ။ ဟုတ်ရဲ့ လား . . . ဒကာတို့ "

"မှန်လှပါဘုရား"

"အိမ်: . . ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လိုသူတွေဟာ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်
တော်တိုင် သိခဲ့တဲ့ တရား၊ ထိုတရားကို ဟောကြားသော သံဃာ၊ ဘုရား၊
တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ပြီး သရဏဂုံ သုံးပါးကို
နေ့စဉ် ဆောက်တည်ယုံကြည်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အစစ်ဖြစ်မယ် ဒကာတို့
. . ."

"မှန်လှပါ ဘုရား"

"ကိုင်း . . . မင်းတို့ မှာ လည်း တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆည်းပူးမဲ့လူ
တွေဆိုတော့ ပညာဉာဏ် မသေးလှပါ ဘူး။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့
သာသနာတော်ကို ယုံကြည်သက်ဝင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်ဆိုရင် ဘုရား
ရှင်နဲ့ တရား၊ သံဃာတို့ ကို ယုံကြည်သော သရဏဂုံကို
ဆောက်တည်ကြပေတော့။ ကဲ . . . လိုက်ဆိုကြ"

"အဟံဘန္တေ တိသရဏေနသဟ ပဉ္စသီလံ ဓမ္မယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံက
တွာ သီလံဒေထ မောန္တေ . . ."

"ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ"

"ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ"

"သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ"

"ဒုတိယမ္ပိ"

""

""

ထိုနေ့က မိုးစိုး၏ ရည်ရွယ်ချက်က ကျောင်းပိတ်ရက်များ အတွင်း ဝေးနေရသော သူငယ်ချင်းများ နှင့် အားရပါးရ စကားပြောရန်သာ ဖြစ်သည်။ မိလေး၊ ခေမာနှင့် သာသာတို့ သုံးယောက်စလုံးကလည်း အဆောင်ကို မဝင်ခင် မိုးစိုး၏ အိမ်ကို အရင်လာကြသည်။ မိုးစိုး၏ အိမ်က ကျောင်းနှင့် နီးခြင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မိုးစိုးတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပင် အဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည့် အတွက် ကျောင်းမဖွင့်ခင် တစ်ရက်အလိုမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆုံခွင့်ရသည်။ ကျောင်းပိတ်ထားသည့် ရက်များမှာ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ ပြောစရာမရှိလှ သော်လည်း ဟိုအကြောင်းလုပြော၊ ဒီအကြောင်းလုပြောနှင့် စကားဝိုင်းက တော်တော်နှင့် မပြီးကြ။

ဗိုက်ဆာလို့ ပြန်မည်ဟု မိုးစိုးကပြောတော့ ခေမာက စိတ်ကောက်သည်။ သာသာက ခြေကိုဆောင့်၏။ ဒါနဲ့ ပဲ သူတို့ နှင့် အဆောင်မှာ ထမင်းအတူစားဖို့ သဘောတူပြီး လမ်းထိပ်က အန်တီကြီး အီတွန့်ပွန်၏ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းသွားဝယ်ကာ အဆောင်မှာ စုထမင်းစားကြမည်ဟု စိတ်ကူးကြသည်။

ဆိုင်ကိုရောက်တော့ အန်တီ အီတွန့်ပွန်က ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ရှိ၏။ သူ့ယောက်ျား ဦးရဲဝင်းကိုလည်း ဟိန်းလိုက် ဟောက်လိုက်နှင့် ရှိသည်။

အန်တီအီတွန့်ပွန်က အလုပ်နှင့် လက် မပြတ်သလောက် သူ့ယောက်ျား
ကတော့ အမြဲနှေးကွေးလေးလံသူ ဖြစ်သည်။ ။ အရက်ကလေးကလည်း
သောက်လိုက်သေး၏။ စကားရော ဖောရောကလည်း အလွန်လုပ်သည်
။ စကားတစ်လုံးရလျှင် အမျှင်မပြတ်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူ့စ
ကားနှင့် သူ လုံးလည်လိုက်နေတတ်၏။

"ရှင်က တောင်ပံတွေ မြည်းပစ်တော့ ကျုပ်က ဘာကိုသွားရောင်းရ
တော့မှာ လဲ။ ရှင် နောက်ကိုဆုတ်။ ကျွန်မ ဟင်းအိုးတွေနား မကပ်နဲ့ "

"တောင်ပံလေး နှစ်ဖက် မြည်းမိတာကိုကွာ . . .ဒီမယ် မိန်းမ . . .ကြ
က်မှာ အကောင်းဆုံးက တောင်ပံ တဲ့ ။ ထိုတောင်ပံနှင့် ဘီအီးမြည်း
သော် ဆက်ရက်မင်းတို့ ၏ စည်းစိမ်ကို . . ."

"အောင်မာ . . .ဘာ ဆက်ရက်မင်းလဲ။ ရှင်က စာကလေးမင်းတော
င် ဖြစ်မဲ့လူ မဟုတ်ပဲနဲ့ ။ ဟိုနေ့က လည်း ကြွက်နီနဲ့ အသည်းအမြစ်တစ်
တုံး မြည်းပြီးပြီ။ ရွှေဘုန်းဆိုတဲ့ လူကိုလည်း ငါးဖယ်နှစ်တုံး ခိုးပေးတယ်
။ မျိုးဆွေသန်းဆိုတဲ့ ကျူရှင်ဆရာကိုလည်း ထမင်းကျွေးတာ အခုထိ ငွေ
မတောင်းနိုင်ဘူး။ မနေ့က ခက်မာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း မရှိရင်
နောက်မှ ပေးဆိုပြီး ရှင်က အကြွေးရောင်းတယ်ဆို . . ."

"မချို့နဲ့ ခက်မာက အိမ်ကငွေပို့တာနဲ့ ပေးမယ်ဆိုလို့ ပါကွာ . . . မိန်း
မကလည်း ။ မျိုးဆွေသန်းက သူ့ရည်းစား မငွေးလာရင် ပေးမှာ တဲ့ ။ ရွှေ
ဘုန်းကတော့ နေဦးပေါ့ကွာ။ ငါခိုးပေးတာကို သူက ပြန်ပြောရတယ်လို့
"

"ဒီမှာ . . . ရှင် ကျွန်မ ဟင်းအိုးတွေနား မကပ်နဲ့ ။ သွား . . .။ နောက်
တစ်ခါ ရှင့်လူတွေလာရင် ကျွန်မ ပါးစပ်နဲ့ တွေ့ပြီသာမှတ်လို့ ပြောလိုက်
"

ထိုအချိန်တွင် မိုးစိုးတို့ ထမင်းဆိုင်ထဲ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ အန်တီအီတွန်းပွန်က သူ့ယောက်ျားကို ဒန်အိုးဖုံးနှင့် တီးရန် ရွယ်နေရင်းမှ မိုးစိုးနှင့် ခေမာတို့ တွေ့တော့ ဒန်အိုးဖုံးကို ကောက်ဖုံးရင်း . . .

"ဟယ် . . . ခေမာ၊ မိုးစိုး . . .။ အမယ်လေး . . . မျှော်လိုက်ရတာ။ ဘယ်နေ့က အဆောင်ကို ရောက်တာလဲ"

"အန်တီအီရေ . . . ဒီနေ့ပဲ။ သီးစုံကုလားဟင်း ရှိသေးလား"

"ကုန်ပြီ . . ."

"ကဲ . . .ကိုရွှေရဲဝင်း။ ရှင် . . . တိတ်တိတ်နေဆို မနေဘူးလား။ သွား . . . သွား . . .ဝေးရာကို သွား။ ဒီလို ခေမာရေ . . .။ သီးစုံကုလားဟင်း အကြောင်းတော့ မပြောချင်တော့ပါဘူး"

အန်တီအီတွန်းပွန်က ပြောချင်လျှင် မပြောတော့ပါဘူးဟု စကားခံလေ့ရှိသဖြင့် မိုးစိုးတို့ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။

"ဇင်္ဂမာလမ်းထိပ်က အိမ်ဆောက်နေကြတဲ့ အိမ်မှာ လေ။ အဲဒီအိမ်ကပေါ့ . . .။ သီးစုံကုလားဟင်းကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး တစ်အိုးလုံး ဝယ်သွားတာ။ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ အိမ်တွေ ရေလိုက်ထည့်နေတဲ့ သန်းသန်း ဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ . . .။ ယောက်ျားနောက်ပါသွားပြီ ခေမာရဲ့ ။ ဆိုင်မျက်စောင်းထိုးက ဦးကိုကိုကြီး ကိုလည်း ဘောလုံးပွဲရုံးလို့ ဆိုပြီး သူမိန်းမက နှင်ချလိုက်ပါရောလား။ အံ့မယ် . . . (ကက)ဆရာကြီး ကိုဌေးဝေ အဖြစ်က သာတောင် ရယ်စရာကောင်းသေး။ တစ်နေ့ သူက . . . (ကက) မောင်းကောင်းလို့ လေကလေးချွန်ပြီး ပြန်လာတုန်း သူမိန်းမ မသိန်းအေးက . . ."

"အန်တီအီ . . . ဘာဟင်းတွေရှိလဲ။ သမီးတို့ ဗိုက်ဆာလှပြီ"

"ဪ . . . အေးအေး . . .။ အဲဒီ သီးစုံကုလားဟင်းကိုပဲ ပြောတာ။ မရှိတော့ဘူး . . .။ ဘဲဥဟင်း ရှိတယ်။ ကြက်သားကတော့ တစ်ပွဲစာပဲရှိတော့တယ်။ ပြောင်းဖူးကြော်နဲ့ ပဲပင်ပေါက် ပဲပြားကိုတော့ နှစ်မျိုး တစ်ပွဲပဲ ယူတော့"

"ဟင် . . . ဘဲဥဟင်းပဲ ရှိတော့တာလား"

"ဪ . . .ခက်ရချည်ရဲ့ မိုးစိုးကလည်း . . .။ ဒီမှာ ငါးသလဲထိုး အိုးကပ်ကလေးလည်း ကျန်ပါသေး တယ်။ သူများ ဆိုရင်တော့ ဒါကို နှစ်ပွဲပေါ့နော်။ မိုးစိုးကတော့ တစ်ရာသီလုံး စားမဲ့ဖောက်သည် တွေမို့ တစ်ပွဲပဲ ယူ"

အန်တီအီက ထုံးစံအတိုင်း အီလေသည် ။ ဒါ့ကြောင့် လည်း အီတွန့်ပွန်ဟု သူ့ကို ခေါ်ကြတာ ဖြစ်ဖို့ များ သည် ။ သာသာက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ . . .

"ဘဲဥတော့ မစားချင်ဘူးဟာ . . ."

"သာရေ . . .။ ဘဲဥဆိုလို့ သူလိုငါလို ဘဲဥ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကြက်သားဟင်းထဲထည့်ပြီး ပြုတ်ထားတဲ့ ဘဲဥဟင်း။ ဘဲဥကို တစ်ကိုယ်လုံး မွန်းထားလို့ ကြက်သားရေထိပြီး အိနေတာ။ စားကြည့်ဦး . . .သိရဲ့ သားနဲ့"

ဒီနေရာမှာ တော့ မိုးစိုး ဝင်ရတော့သည် ။ မိုက်ကလည်း ဆာလှပြီ။ သူ့ဟင်းကျန်တွေကို သူ အမွန်းတင် နေတာသာ ထိုင်စောင့်နေလျှင် ဒီနေ့ထမင်းစားရတော့မည် မထင်။

"ကဲ . . . အန်တီအီ။ သမီးတို့ လေးယောက်အတွက် အန်တီအီဆီမှာ ကျန်တဲ့ ဟင်းတွေ အကုန်သာ ထည့် လိုက်ပါတော့"

မိုးစိုးစကားဆုံးတော့ အန်တီအီ ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ ။ ကြွပ်ကြွပ် အိတ်ကို လှမ်းယူကာ အိုးအဖုံးတွေကို လှန်တုန်း ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာကာလာ၏။

"ထမင်း . . . ထမင်းပေးပါ"

ဝင်လာသူက အော်ရင်းပြေးရင်း သာသနာ့ပန်းလေးကို ဝင်ကာတိုက်သည်။ ။ စကားနည်းသူ၊ အေးသူ သာသနာ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော မိုးစိုးကို သာသာ ထပ်တိုက်သဖြင့် မိုးစိုးက ခေမာ့ကို တိုက်သည်။ ။ ခေမာက ဟင်းထည့်ရန် ပြင်နေသော အန်တီအီပွန့်တွန်ကို ထပ်တိုက်ကာ ဟင်းအိုးကြီး လွှတ်ကျသွားလေသည်။ ။

"အမလေး . . ."

"ဟဲ့ . . .ဟဲ့"

"ဝှမ်း . . ."

"ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

" . . .ဟာ . . ."

ထိုစကားလေးခွန်းစလုံးမှာ တစ်ခွန်းနှင့် တစ်ခွန်းကြားတွင် စက္ကန့်ဝက်လောက်သာ ခြားပြီး ပြောမိ၊ အော်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် ကံကောင်းသည် က ဘဲဥနှစ်လုံးနှင့် ငါးဖယ်နှစ်ပြားသာ ပါသော အန်တီအီတွန့်ပွန်၏ ဒန်အိုးကြီး လွှတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ။ အန်တီအီတွန့်ပွန်မှာ လွှတ်ကျကာစက စိတ်ဆိုးသော်လည်း လွှတ်ကျပြီးပြီးချင်းပင် ဒီဟင်းအတွက်တော့ အလျော်ရပြီဟု စိတ်ထဲ တန်းသိကာ ဝမ်းသာသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မဟုတ်လား . . . ။

"ဟဲ့ . . . နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဒီမှာ ဟင်းအိုး လွတ်ကျသွားပြီ။ သွားပြီ . . . ကုန်ပြီ။ ကြည့်စမ်း . . . ငါ့ဟင်းတွေ ကုန်ပါပြီ"

"ဟာ . . . ကန်တော့ပါခင်ဗျာ . . . ကန်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းနဲ့ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ပေးပါ ခင်ဗျာ။ အရေးကြီးလို့ ပါ"

"ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာကောင်လဲ။ ထမင်းလာဝယ်တာလား၊ မင်း ဓားပြ လာတိုက်တာလား"

အန်တီအီတွန့်ပွန်၏ ယောက်ျားက အကွက်ကောင်းကလေး ရသည် နှင့် ငုံးရင်ဘတ်လောက်ရှိသော သူ့ ရင်ဘတ်ကို ကော့ကာ ပြဿနာတ က်နေသော နေရာအတွင်းသို့ ဝင်ကာ လာလေသည် ။ အန်တီအီတွန့်ပွန် က ဟင်းအတွက် အလျော်ရတော့မည်ဆိုကာ စိတ်အေးသွားသော်လည်း အိုးထဲတွင် ဘဲဥတစ်လုံးနှင့် ငါးဖယ် တစ်ပြား ကျန်သေးတာကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ကာ တွေ့လိုက်သေးသည် ။

"မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အရေးကြီးလို့ ပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့ ရှေ့က မြောင်းပေါင်က သစ်သား ခင်းထားတာ မညီတာနဲ့ ဝင်တိုက်မိလို့ ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းနှစ်ပွဲ မြန်မြန်ရောင်းပါဗျာ "

"ဟေ့ကောင် . . . ရှေ့က မြောင်းကို တစ်နေ့ကပဲ တစ်နေ့ခင်းလုံး မ အိပ်ဘဲ ပြင်ထားတာကွ။ အပိုတွေ မပြောနဲ့ "

"ကဲ . . . ရှင် တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ။ သွား . . . မိတ်ပျက်အောင် အော် မနေနဲ့ ။ ကဲ . . . ဒီမှာ မောင်လေး . . . ။ မောင်လေးကြောင့် အစ်မ ဟင်း အိုး မှောက်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ မောင်လေးကံကောင်းတာက အဲဒီအိုးက ကြ ကံသားဟင်းအိုးတော့ မဟုတ်ဘူး "

"တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် လျော်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းနဲ့ ဟင်း နှစ်ပွဲသာ မြန်မြန် ရောင်းပါ။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်ဗျာ။"

"ကဲ . . . ဒါဆို ဟုတ်ပြီ။ မောင်လေးက ဘာဟင်းနဲ့ ယူမှာလဲ"

"ရှိတဲ့ ဟင်းနဲ့ သာ ထည့်ပါဗျာ။ ဘာဟင်းဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်"

အန်တီအီတွန့်ပွန်က ဝမ်းသာအားရ ဟင်းအိုးထဲက ဟင်းတွေကို ထည့်ရန် စီစဉ်ချိန်မှာ မိုးစိုး ဝင်ရတော့ သည် ။

"အန်တီအီတွန့်ပွန် ဟင်းက ဒါပဲကျန်တော့တာ ဆိုရင်တော့ သမီးတို့က အရင်ရောက်တာနော်။ အဲဒီ ဟင်းကို သမီးတို့ အတွက်ပဲ ထည့်လိုက်ပါ။"

မိုးစိုး၏ စူးရဲသောအကြည့်၊ တင်းမာသော လေသံတို့ ကြောင့် အန်တီအီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံ ရသည် ။

"ဟာ . . . ကျွန်တော်က ဒီဟင်းနဲ့ ထမင်း မရလို့ မဖြစ်ဘူးခင်ဗျာ။ မရရင် အားလုံး ဒုက္ခများကုန်လိမ့် မယ်"

"ဒီမှာ ရှင့်တစ်ယောက်တည်းမှာ အစာအိမ်ပါတာ မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ ဈေးဝယ်တယ်ဆိုတာ အရင် ရောက်တဲ့ လူကို ဦးစားပေးရတယ် ဆိုတာလောက်တော့ ရှင် သိမှာ ပါ"

အမှန်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို အိမ်ခေါ်သွားပြီး ပြည့်စုံလောက်ငှအောင် မိုးစိုး ကျွေးလို့ ရပါ သည် ။ ဒါပေမဲ့ အခုဖြစ်သည့် ကိစ္စက ဗရုတ်ဗရက် နိုင်သည့် အပြင် သူတို့ ကို အတင်းဝင်လုသလို ဖြစ်နေသဖြင့် အရှုံးမပေးချင်သည့် အတွက် တမင်ရအောင် ဝယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ဒါဆိုရင်လည်း ဗျာ . . . နှစ်ပွဲ မရလည်း ထမင်းတစ်ပွဲတော့ ရောင်း ပါ။ ဘာဟင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ပါဗျာ။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်ဗျ။ အရေးကြီးလို့ ပါ"

"မိုးစိုးရယ် တစ်ပွဲ ဆိုရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် အန်တီအီ စီစဉ်ပေးပါမယ်နော်"

မိုးစိုးတို့ သုံးယောက်စလုံးကို လက်အုပ်ချီ ဦးညွှတ်ကာ လေသံပျော့ ပျော့ကလေးနှင့် တောင်းပန်နေ ခြင်း၊ အန်တီအီတွန့်ပွန်က သူ့ဟင်းခပ် ဇွန်းကို တချိန်ချိန် တဆဆနှင့် ခွင့်တောင်းနေခြင်းတို့ ကြောင့် မိုးစိုး ကျေနပ်သွားကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

မိုးစိုး ခွင့်ပြုချက် ရပြီး၍ အန်တီအီ ထမင်းနှင့် ဟင်းကို ထည့်နေက တည်းက ထိုလူမျက်နှာက မိုးစိုးတို့ ဘက်ကို မလှည့်တော့။ ထမင်းထုပ် ကိုသာ အရေးတကြီး ကြည့်ကာနေသည် ။ ထမင်းထုပ်ရပြီးသည် နှင့် လက်ထဲ မှာ ကိုင်ထားသော ငါးရာတန်ကို ပစ်ချကာ ထမင်းထုပ်ဆွဲကာ ပြေးထွက်သွား၏။

"ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ။ မှောက်ကျတဲ့ ဟင်းဖိုး ယူပြီးရင်တောင် တစ်ရာငါး ဆယ် ပိုသေးတယ်လေ . . . ။ ဟဲ့ . . ."

"ခေါ်မနေပါနဲ့ တော့ အန်တီအီတွန့်ပွန်ရေ။ ဒီလူက ဆိုမာလီက လာတာ ဖြစ်ရမယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ခေမာရာ . . . ။ အီရတ်က ဖြစ်မှာ ပါ"

ခေမာနှင့် သာသာက ပြောကာ ရယ်ကြသည် ။

"နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မဟုတ်သေးဘူးဟ။ ဒီကောင်ကြည့်ရတာ စိတ်မနှံ့ဘူးနဲ့ တူတယ်"

မိုးစိုး ဘာမှ ဝင်မပြောတော့။ သူ့စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ကို အန်တီအီတွန် ပွန်၏ ယောက်ျားက ပြောသွား သည့် အတွက် ဖြစ်သည်။ ။

"ကိုင်း . . . ဒီကနေတော့ ဒကာတို့ ဟာ သရဏဂုံသုံးပါးကိုလည်း တည်ပြီးပြီ၊ ငါးပါးသီလကိုလည်း ဆောက်တည်ပြီးပြီ ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်လည်း ဖြစ်၊ မိမိဘာသာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မည့် ဒကာတွေ လည်း ဖြစ်သွားပြီ၊ နိပါတ်လာ ပုံဝတ္ထုတွေကိုတော့ အချိန်နဲ့ နေရာကြောင့် ဦးပဉ္စင်း မဟောတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဦးပဉ္စင်း သတိပေး ဆုံးမချင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဒကာတို့ "

"မှန်လှပါဘုရား"

ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့သည့် အဆုံး တင်အောင်မင်းသိမ်းက ကုသိုလ်ယူဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ဦးပဉ္စင်းက အဟောအပြောတော့ ကောင်းသည် ။ အသံဩဇာရှိ၏။ မျက်ခုံးမွေးက ဦးပြည်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ဟပ်ကာ ထင်းနေသည် ။ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ အသားက ညိုစိမ်းစိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းက ပိပိ၊ တကယ့် ဦးပဉ္စင်းရုပ်မျိုးရှိသည် ။ အသက်ကိုတော့ သူ မခန့်မှန်းတတ်။

"ဒီတော့ အချိန်မရသည့် အတွက် ဦးပဉ္စင်းက ဒကာတို့ ကို တစ်ခုပဲ ဆုံးမခဲ့ချင်တယ်။ အဲဒါက လောဘကို ရှောင်ကြကွဲ့။ ဘာကို ရှောင်ရမှာတုံး"

"လောဘကိုပါ ဘုရား"

ဒီတစ်ခါတော့ ဘိုကလေးသား မိုးကျော်ဆိုသည့် သူက ကွမ်းငုံသံကြီးဖြင့် ဖြေသည် ။

"လောဘသဘော လိုချင်ဟော . . .လို့ ဆိုကြတာ။ လောဘဆိုတာ ‘ချ

င်'တာပဲ။ ကာမဂုဏ်ဆိုင်ရာ 'လိုချင်မှု' ကို လောဘလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ လောဘကိုပဲ 'ပေမ၊ တဏှာ၊ ရာဂ၊ သမုဒယ' စသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုး အမည်တပ်ပြီး ခေါ်ကြတယ်"

"မှန်လှပါဘုရား"

ဒီတစ်ခါတော့ တင်အောင်မင်းသိမ်းနှင့် မိုးကျော် ပြိုင်တူဖြေကြရ၏။

"ပေမဆိုတာကို 'ချစ်ခြင်း' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ် . . . ဒကာတို့ ။ သားသမီး၊ မောင်နဲ့ နှမ၊ ညီနဲ့ အစ်ကို၊ ခင်ပွန်းနဲ့ ဇနီး အစရှိတဲ့ အိမ်သူအိမ်သားချင်း ချစ်ခြင်းကို ခေါ်တယ်။ 'သံယောဇဉ်' ဆိုပြီးလည်း ခေါ်ကြသေးတယ်။ အိမ်း . . . တဏှာဆိုတာတော့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးမှာ ပျော်မွေ့တပ်မက်ခြင်းကို ခေါ်တယ်။ 'တဏှာ' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို 'တပ်မက်ခြင်း၊ ငတ်ခြင်း' လို့ ခေါ်တယ်။ မှတ်ထားကြ . . . ။ ဟုတ်ပြီလား"

"တင်ပဲ့ပါဘုရား"

"အဲဒီ ကာမဂုဏ် အာရုံငါးပါးရဲ့ အတွေ့အာရုံ 'မေထုန်မှု' ကို အလွန်တပ်မက်လိုလာရင် 'ရာဂ' လို့ ခေါ်တယ်။ ရာဂဆိုတာ 'ကပ်ငြိခြင်း၊ စွဲလမ်းခြင်း' တဲ့ ။ အဝတ်ကို ဖန်ရည်၊ ဆိုးရည် ဆိုးတဲ့ အခါ စွဲကပ်သကဲ့သို့ တစ်ယောက်ယောက် အပေါ်၌ စွဲလမ်းတဲ့ လောဘကို ခေါ်တာ။ ဒီလို လောကသုံးပါးနဲ့ သုံးတော့ မှတ်မိပြီလား"

"မှတ်မိပါတယ် ဘုရား"

"အေး . . .တွေ့ချိန်ဆုံချိန်လည်း တိုသည့် အတွက် ဦးပဉ္စင်းက ဒကာတို့ အပေါ် တစ်ခုသာ ကတိတောင်း လိုတယ်။ အဲဒါကတော့ တဏှာ၊ ရာဂ၊ သမုဒယခေါ်တဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတရားတွေကို သတိနဲ့၊ ပညာနဲ့၊ သည်းခံ ခြင်းနဲ့ မကျူးလွန်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ"

ဦးပဉ္စင်းစကားဆုံးတော့ သုံးယောက်စလုံး တိုင်ပင်မထားပါဘဲနှင့် စကားသံ တိတ်ကာသွားသည်။ ။ ပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်းကို မော့ကာကြည့်မိကြသည်။ ဦးပဉ္စင်းက တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ။

"အင်း . . . ဦးပဉ္စင်းစကား သိပ်နားလည်ကြဟန် မတူဘူး။ ကဲ . . . လောကသုံး လူ့အသုံးစကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဒကာတို့ မှာ ရှိတဲ့ ပညာ၊ သတိ၊ သည်းခံခြင်း စတာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မာတုဂါမလို့ ခေါ်တဲ့ မိန်းမတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို တောင်းနေတာပဲကွဲ့။"

"အာ . . .အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဘုရား"

"ဒါတော့ မလွယ်ဘူးဘုရား"

"မ တင်ပါ့ပါဘုရား"

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး စကားဆုံးတော့ ဦးပဉ္စင်းက စိတ်ဆိုးသွားဟန်တူသည်။ ။

"ဟဲ့ . . . အမိုက်ဆုံးတွေရဲ့ ။ ဒီ . . .တဏှာ၊ ရာဂ၊ သမုဒယဆိုတာ သံသရာကို အခါခါလည်စေပြီး သစ္စာ လေးပါးကို အနားမှ မသိနိုင်အောင် လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေဟဲ့။ ဒီကိစ္စတွေကိုမှ မရှောင်ချင်ဘူး ဆိုရင် . . ."

"အရှင်ဘုရား . . . အရှင်ဘုရား . . . ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ ဘုရား ။ ဆွမ်းချိန်လွန်ပါတော့မယ် ဘုရား"

သူတို့ သုံးဦး ကြောင်နေတုန်း . . . ခုနက ဆင်းသွားသည့် ကျောင်းသားက အရေးတကြီး ရောက်လာကာ ဦးပဉ္စင်းခြေရင်းသို့ ခေါင်းချကာ ပြောလေသည်။ ။

"နေစမ်း . . . ရွှေကဲရဲ့ ။ ဒီမှာ ဒီအမိုက်ဆုံးတွေက . . ."

"သည်းခံတော်မူပါဘုရား။ ဆွမ်းချိန်လွန်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား၊ သည်းခံပါ"

သို့နှင့် ပင် သူတို့ သုံးဦး အသက်ရှူချောင်ကာ ထရပ်ရင်း ပန်းကန်ခွက်ယောက် ထုတ်သူက ထုတ်၊ သောက်တော်ရေ ကပ်သူက ကပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။ ဒီတော့လည်း ဦးပဉ္စင်းက ဆွမ်းအကပ်ခံကာ လူ့န္တရရ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်းက ကိုယ်ရုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြန်ရုံရင်း...

"ကိုင်း... ရွှေကဲ၊ ဦးပဉ္စင်းလည်း ဆရာတော်ဘုရားဆီ ကြွဖို့ ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့... ဦးပဉ္စင်းကို ပေးထားတဲ့ ကတိကိုတော့ ထိန်းစေ့ချင်တယ်"

"တင်ပါ့ဘုရား။ စိတ်ချပါဘုရား"

"အင်း... ဟိုဒကာတွေကလည်း အခု ဦးပဉ္စင်းတောင်းတဲ့ ကတိကို တစ်ခါတည်း မပေးနိုင်ကြသော် လည်း နောင် တွေ့တဲ့ အခါ ပေးနိုင်ဖို့ အတွက် စဉ်းစားထားကြပါ...။ ဟုတ်ပြီလား။ ကိုင်း... ဦးပဉ္စင်း ကြမယ်"

သူတို့ သုံးဦးစလုံး ကိုယ်ရသည့် နေရာတွေမှာ မောမောနှင့် ပက်လက်လှန်ကာ လှဲနေလိုက်ကြသည်။ ရွှေကဲဆိုသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကတော့ ပန်းကန်တွေ၊ ဇွန်းတွေဆေးကာ ထန်းလျက်ပေါက်ပေါက်ဆုပ် လေးငါးလုံးကို ရေနဲ့ သောက်ကာ နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ သူ သိပ်လိုချင်ခဲ့သော လေဝင်လေထွက် ကောင်းသည့် ပြတင်းပေါက်နံဘေးက ခုတင်ပေါ်က လှဲကာ ချသည်။

"မင်း ထမင်းမစားခဲ့ရသေးဘူးလား"

"ဟုတ်တယ် . . .။ ထမင်းက တစ်ပွဲပဲ ရခဲ့လို့ "

"ဟာ . . . လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ မရှိတော့ဘူးလား"

"မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတစ်ပွဲတောင် လုပ်ငယ်လာခဲ့ရတာ"

"သွားပါပြီကွာ။ ဒီနေ့တော့ ထမင်းငတ်ပါပြီ။ တောက် . . . လူတွေ က တစ်မျိုး၊ ဘုန်းကြီးက တစ်မျိုး နဲ့ ကွာ"

တင်အောင်မင်းသိမ်း စကားဆုံးတော့ ရွှေကဲက ဝုန်းခနဲ အိပ်နေရာမှ ထကာရပ်သည် ။

"ခင်ဗျား . . . ဘာစကားပြောတာလဲ။ ကျုပ်ဆရာတော်က ခင်ဗျားကို ဘာဒုက္ခပေးလို့ လဲ။ ခင်ဗျား . . . စကားကို ကြည့်ပြောနော်။ ကျုပ် ဆရာတော်ကို မစော်ကားနဲ့ "

ရုတ်တရက် တင်းမာသွားသော အခြေအနေကြောင့် မိုးကျော်တို့ ပါလဲနေရာက ထကြရသည် ။

"မဟုတ်ပါဘူး . . . ယောက်ဖရာ။ မင်းဆရာတော်က သီလပေးနေတော့ တို့ လည်း ထရခက်တာပေါ့။ တို့ လည်း မင်းနဲ့ မရှေးမနှောင်းဘဲ ရောက်တာဆိုတော့ ထမင်းဆာနေကြတာ။ အဲဒါကို သူက ပြောတာပါ ယောက်ဖရာ"

"ဘာယောက်ဖလဲ . . . ဘာယောက်ဖလဲ။ ခင်ဗျား ထပ်စော်ကားပြန်ပြီလား"

"ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ယောက်ဖဆိုတာ သူက ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သုံးတာပါ။ အပီအပြင် ယောက်ဖ

ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါ ယောက် . . . အဲ သူငယ်ချင်းရာ
"

ဝင်းနိုင်ဆိုသူက ဝင်ပြောတော့မှ ရွှေကဲ ငြိမ်ကာသွား၏။ ယောက်ဖ
ခေါ်ရုံနဲ့ ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေ လျှင်တော့ ရန်ကုန်အထာ မနပ်သူတစ်
ယောက်ဆိုတာ အားလုံးက သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

"ဒါဆိုရင် ပြီးရော။ ကျုပ်မှာ နှမရော အစ်မရော မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့
ယောက်ဖတော့ မခေါ်နဲ့ ။ မကြိုက်ဘူး"

"ကဲပါ . . . သူငယ်ချင်းရာ။ တို့ က တစ်ဆောင်တည်းနေ မိတ်ဆွေ
တွေပဲ။ မင်းလည်း ထမင်းမစားရ သေးဘူး၊ ငါတို့ လည်း မစားရသေး
ဘူးဆိုရင် ‘ရွှေကြယ်’ ကို သွားရအောင်။ အဲဒီမှာ လက်ဖက်ထမင်းနဲ့ လ
က်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အချင်းချင်းလည်း မိတ်ဆက်ရတာပေါ့။ မ
ကောင်းဘူးလား"

* * * * *

(၂)

ကောင်းကင်သည် ပိန်းရွက်နုကလေးလို အစိမ်းပြေပြေကလေး ရှိနေသည်။ သူရှိရာ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းသော သန်းခေါင်ယံ၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အေးချမ်း သာယာသော အရုဏ်တက်၏ နူးညံ့သော တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။ ။ ရွှေကဲ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲနေ အောင်ကြည်နူးသွားသော်လည်း ဆားလင်းကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတုန်းကလို သူ့ရှေ့မှာ ကြေးသွန်းကိုယ်တော် ဘုရားရှင် မရှိပါ။ မုံရွာမှ မန္တလေးတက်စဉ်က မဟာမြတ်မုနိဘုရားမှ ဝယ်လာသော ၂.၅" x ၃.၅" ဆိုဒ်ရှိ ပလတ်စတစ် အုပ်ထားသည့် မဟာမြတ်မုနိဘုရားပုံတော်တစ်ခုသာ ရှိပါသည်။ ။

နေရာဒေသသစ်၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ရွှေကဲ စောစောနိုးလာသည်။ ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းသော အရုဏ်နုက သူ့စိတ်ကို ညွှတ်နူးစေသည်။ ။ မဟာမြတ်မုနိပုံတော်က သူ့ကို ငြိမ်းချမ်းစေသည်။ ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က အလိုလို ရင်အစပ်သို့ သဒ္ဓါအဟု န် ပီတိအပုံနှင့် ရောက်ကာသွား၏။

"ဩကာသ ... ဩကာသ ... ဩကာသ။"

ကာယကံ . . . ဝစီကံ . . . မနောကံ . . . သဗ္ဗဒေါသ ခပ်သိမ်းကုန်သော အပြစ်တို့ ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာ . . ."

"ဟာ . . . ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ဘာဖြစ်ရတာတုံးကွာ . . . ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အော်နေတာလဲကွ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျာ။ ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးနေတာလေ"

"ဟား . . . ရှိခိုးရင်လည်း ခိုးပေါ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အော်နေရတာလဲ။ သေရောပေါ့ကွာ"

တစ်ဖက်ခုတင်ဆီက မိုးကျော်နှင့် ဝင်းနိုင်တို့ လည်း နီးကာ လာကြသည် ။ ရွှေကဲ . . . စိတ်ညစ်ကာ သွားသည် ။ နံနက်စောစော ကြည်နူးခဲ့ရတဲ့ စိတ်ကလေး ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။

"ဘုရားရှိခိုးသံကြားလို့ သေမယ်ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားသေလိုက်ပါတော့ဗျာ။ တကယ်လို့ အကုသိုလ် ကြီးကြီး လုပ်မထားဘူး ဆိုရင်တော့ ငရဲက လွတ်မှာ ပါ"

"ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ကို မရွံ့နဲ့ "

"ကျုပ်က ရွံ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်က ကုသိုလ်အမှုကို ပြုနေတာ။ အဲဒီကုသိုလ်ကို နှောင့်ယှက်ရင် ဘာလဲ။ အကုသိုလ်ဗျ . . .။ သိရဲ့ လား"

"ဟာ . . . ပြဿနာတော့ မတက်ကြပါနဲ့ ဗျာ။ ရွှေကဲလည်း မှန်ပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးတာပဲ . . . ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက အဆောင်ကို ဒီနေ့မှ ရောက်တာဆိုတော့ ခရီးပန်းပေမဲ့ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ဘူးဗျာ။ အရုဏ်တက်မှာ အိပ်ပျော်မယ်ကြံတုန်း ရွှေကဲအသံက ကျယ်တော့

လန့်နိုးပြီး သူက ပြောတာနေမှာ ပါ။ အဆောင် ဆိုတော့ အသံကလည်း လုံနေတာကိုး . . ."

ဝင်းနိုင်၏ စကားကြောင့် ရွှေကဲ တစ်ချက်တော့ တွေ့ကာ သွားသည် ။ ဟုတ်သည် ။ အရင်က ဇရပ် တစ်ဆောင်လုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသည် ။ သူ ကြည်ညိုသမျှကို အသံအစွမ်းကုန်ဖြင့် ပူဇော်၍ ရသည် ။ ကျန်သည့် ကိုယ်တော်တွေ အိပ်ရာက လန့်နိုးစေဦး၊ ဘုရားဝတ်ပြုသံမှို့ ပြဿနာ မရှိလှ။ အခုက ကိုယ်တော်တစ်ပါးမှ မပါ။ လူတွေ။ 'ရွှေကဲ ရောမကို ရောက်နေရင် ရောမလို ကျင့်ဟ' ဆိုသော ဆရာတော့် ဆုံးမစကားကို နားထဲ ပြန်ကြားရသည် ။ အဆောင်ကို ရောက်လျှင် အဆောင်လို ကျင့်ရမှာ ပေါ့။

"အဲဒါဆိုလည်း ကန်တော့ဗျာ။ ကျွန်တော်က အရုဏ်တက်မှာ နီးလာပြီး ပီတိဖြစ်လာတဲ့ စိတ်နဲ့ ဘုရား ကို အာရုံပြုမိတာပါ"

"ဟာ . . . ကိုရွှေကဲကိုလည်း ဘုရားဝတ်မပြုရဘူး မပြောပါဘူး။ ပြုပါ . . .။ ဒါပေမဲ့ တိုးတိုးတော့ လုပ်ပါဗျာ။ အဲဒါလေးပါ"

ဒီလိုနှင့် ပြဿနာက ပြေလည်ကာ သွား၏။ ရွှေကဲ မူလအသံထက် နိမ့်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုရသည် ။ အရုဏ်ဦးမှာ ရသည့် ပီတိကလေးတော့ နည်းနည်းလျော့သွားသည် ဟု ရွှေကဲ ထင်ပါသည် ။

ချည်သားဘလောက် အင်္ကျီလက်ပြတ် ခါးတင်ကလေးနှင့် ရိုးရိုးသရက်ထည်လုံချည်ကို ဝတ်ကာ လာသော မိုးစိုးကို သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးပြီး ကြည့်နေကတည်းက သူတို့ ပြောမည့် စကားကို မိုးစိုး ကြို၍ သိနေပါသည်။

"ထွင်တာလား . . ."

မိုးစိုး ဘာစကားမှ မပြောဘဲ သူတို့ နှင့် အတူ ဝင်ကာ ထိုင်သည်။ ခေမာရော သာသာပါ နာမည်ကြီး Company တစ်ခု၏ တံဆိပ်ပါ အင်္ကျီကိုယ်စီ ဝတ်ထားကြသည်။ အိတ်ကိုယ်စီလည်း လွယ်ထားကြ၏။ မိုးစိုးကတော့ ရိုးရိုးအင်္ကျီ၊ သရက်ထည်လုံချည်နှင့် အင်းလေးစာတန်းပါ အဖြူရောင် လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ ထားသည်။

"တို့ ဒီလို အစွမ်းကုန်ကြဲမယ်ဆိုတာ သိထားလို့ မိုးစိုး တို့ ကို တမင်ရွံ့တာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး . . . ခေမာရာ။ ကိုယ်က ဖက်ရှင်တွေ ဒီဇိုင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာ မင်းတို့ လည်း သိရဲ့ သားနဲ့။ ဖက်ရှင်နဲ့ ဒီဇိုင်းဆိုတာက အကောင်းစားတွေချည်းပဲ ဝတ်တာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ သူ့နေရာနဲ့ သူ အဆင်ပြေအောင် ဆင်ယင်တာကို ပြောတာ။ အဲဒီအသိဉာဏ်ရှိရင် ရိုးရိုးကလေးတွေနဲ့ လည်း လှအောင် ဆင်လို့ ရပါတယ်ကွာ"

"အင်း . . . ကျောင်းစတက်တဲ့ နေ့ ဆရာတွေက Lecture မပေးလို့ ပျော်နေတာ။ ခုမှ Lecture ဆရာ အစစ်နဲ့ လာတွေ့နေပါလား။ ဟုတ်ပါရင် ဟုတ်ပဲ။ ကျွန်မတို့ က ရှင့်လောက် မလှပါဘူး။ သိလား"

"မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ကိုယ့်ဆိုလိုချက်ကို မင်းတို့ သဘောမပေါက်ဘူး။ Fashion အမြင် ဒီဇိုင်းအမြင်နဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ရုပ်ဆိုးတဲ့ သူ ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဝတ်လို့ မလှတဲ့ အင်္ကျီဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ သူ့နေရာနဲ့ သူ အံ့မဝင်

တာပဲ ရှိတယ်။ ဥပမာကွာ . . ."

"ကဲ . . . ဒီဥပမာက တော်တော်လေးရှိသွားမဲ့ ဥပမာဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ Canteen လေး ဘာလေး ထိုင်ရင်း အစားစားရင်း ဆက်ဆွေးနွေးတာ ပိုကောင်းမယ်"

သာသာစကားကြောင့် အားလုံး ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ မိုးစိုးက ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ဒီခိုင်းတွေ၊ အရောင်တွေကို စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ ကလေးဘဝတုန်းက သူ့မှာ ရှိသည့် အရုပ်ကလေးတွေ အားလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင် အင်္ကျီချုပ်ပေးတတ်သည်။ မေမေ့ပိတ်စအပိုတွေ ဖေဖေရုံးက စက္ကူရောင်စုံတွေ တစ်ခုမှ မကျန်စေရ။

တစ်ပတ်ကြာလျှင် အရုပ်တစ်ရုပ်စီကို နောက်ထပ်အင်္ကျီသစ် တစ်ထည်စီ။ ကြီးလာတော့ စက်ချုပ် သင်တန်းတက်သည်။ Fashion နှင့် ပတ်သက်သော စာတွေကို ဖတ်သည်။ နိုင်ငံခြားမှာ ရှိသည့် ဖေဖေဆီက Fashion နှင့် Design စာအုပ်တွေကို လှမ်းမှာ ကာ ဖတ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိုးစိုးသည် အလှကြီးမဟုတ်သော်လည်း အများ အမြင်တွင် အမြဲတမ်း အလှဆုံး ဖြစ်နေလေ့ ရှိသည်။

ကျောင်းစတက်ရသည့် နေ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ တက်ကြွခြင်းမျိုးနှင့် ရွှေကဲ စာသင်ခန်းမသို့ ဝင်သည်။ သင်သမျှစာတွေကို ရေးလိုက်မည်၊ မှတ်လိုက်မည် ဆိုသော စိတ်နှင့် သူ့ရင်က ခုန်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် ဆရာတွေက မဝင်။ ကျောင်းသားတွေကလည်း ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်၊ ရယ်မောလိုက်၊ နောက်ပြောင် အော်ဟစ် လိုက်နှင့်။ စာအုပ်နှင့် ဘောလုံးပင်ကို ထုတ်ကာ ဘလတ်ဘုတ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ငေးရင်း ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ သူ ဆို၍ ရွှေကဲ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဆရာတစ်ယောက် ဝင်လာသော်လည်း စာမသင်။ မိတ်ဆက်ရုံမျှသာ။

ဒါနဲ့ ရွှေကဲ အပြင်သို့ထွက်ကာ အံ့ဩစရာကောင်းသော ကျောင်းကြီးကို လျှောက်ငေးနေမိသည်။ ။ သူ စာမြန်မြန်နှင့် များများ တတ်ချင်ပါသည်။ ။ ဒါမှ သူ့ရွာကို သူပြန်ကာ တွဲဖက်ကျောင်းဆရာ ဖြစ်မည်။ ဆရာတော်က ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဖြစ်မည်။ ဒါ . . .ဆရာတော်၏ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒနှင့် သူ အလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်ဖြစ်သည်။ ။

တွေးရင်း ငေးရင်း ရွှေကဲ ကင်တင်းနား ရောက်သွားသည်။ ။ များ လိုက်တဲ့ ဆိုင်တွေ။ ရွာဘုရားပွဲထက်ပင် များ သေးသည် ဟု သူ ထင်သည်။ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝတ်ထားသည့် ရွယ်တူကောင်မလေးတွေ၊ ကောင်လေးတွေ ကလည်း တရုန်းရုန်း။

"လာ . . . အစ်ကိုလာ . . . ဘာစားမလဲ။ ဝင်ထိုင်အစ်ကို။ ထမင်းကြော်၊ ထမင်းပေါင်း၊ မြီးရှေ့၊ အသုတ်စုံ၊ ဆီချက်၊ အအေးအပူ အကုန်ရှိတယ်။ လာ . . . ဝင်ထိုင်ပါ အစ်ကို"

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခေါ်သဖြင့် ရွှေကဲ ယောင်တောင်တောင်နှင့် ဆိုင်ထဲ ရောက်သွားသည်။ ။ တွေ့သည့် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ ဆယ်ပေသာရှိသော ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်နှင့် တစ်ဆိုင်ကြားကို တစ်လက်မသစ်သားပြားကလေးတွေနှင့် မျက်နှာကွယ်ရုံ ရိုက်ကာထား၏။ ရန်ကုန်မှာ ဒီလို လူကိုအတင်းခေါ်ပြီး ဆိုင်ထဲ ရောက်၊ စားသောက်ပြီးမှ ဈေးအဆမတန် တောင်းတတ်သည် ဟု ဘကြီးဝင်းအောင် မြို့က ပြန်လာတုန်းက ပြော ဖူးသည်။ ။ မစားခင် ဈေးအရင်မေးဖို့ သူ သတိထားရမည်ဟု တွေးနေတုန်း . . .

"အစ်ကို မှာ ပြီးပြီလား။ ဘာမှာ မလဲ အစ်ကို"

"ထမင်းကြော် . . .။ ဘာအသားမှ မထည့်နဲ့။ တစ်ပွဲ ဘယ်လောက်လဲ"

"ခင်ဗျာ . . ."

ရွှေကဲက နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ကာ ပြောပြသည်။ စားပွဲထိုးလေး စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။ ။ ကျောင်းထဲ မှာ ဈေးမေးစားသော ကျောင်းသား တစ်ယောက်မှ သူ မတွေ့ဖူးသေး။ ပြီးတော့ ထမင်းကြော်ကို ဘာအသားမှ မထည့်နဲ့ တဲ့ ။

"သက်သက်လွတ်လား အစ်ကို"

"မလွတ်ဘူး။ အသားမထည့်နဲ့ ပြောတာဗျာ။ တစ်ပွဲဘယ်လောက်လဲ"

စားပွဲထိုးလေး စိတ်ညစ်ကာ ခေါင်းကုတ်ရင်း ဘာမှ မပြောဘဲ ထွက်ကာသွား၏။ ရွှေကဲလည်း ကြောင် တောင်တောင်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ။ ဈေးမပြောဘဲ လာချပေးလို့ ကတော့ လုံးဝ မစားဘူးဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

ရွှေကဲ ထိုသို့ဖြစ်နေသည် ကို တင်အောင်မင်းသိမ်းတို့ အဖွဲ့က တွေ့သလို၊ မိုးစိုးတို့ အဖွဲ့ကလည်း လှမ်းတွေ့ ကာ မှတ်မိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ရွှေကဲကတော့ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့။ သူ့ထံကို ထမင်းကြော်ရောက်လာလျှင် ဈေးမေး ရမည်ဟု သာ တွေးရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့၊ သူနဲ့ဘေး သစ်သားပြားကလေးတွေ ကာထားသော တစ်ဖက် ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် မျက်ဝန်းချင်း သွားဆုံသည်။ ။ ကောင်မလေးက လှသဖြင့် ခဏလှမ်းငေးနေတုန်း သူ့ကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်သဖြင့် ရွှေကဲ ကမန်းကတန်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ။ မာယာများ သော မာတုဂါမတွေကို သက်ထက်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ပါမည်ဟု ဆရာတော်ထံ ကတိခံထားသည် မဟုတ် လား။

"နင် . . . ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ကြည့်နေတာလဲ"

"ခင်ဗျာ . . ."

တစ်ဖက်မှ ကောင်မလေး အသံကြောင့် ရွှေကဲ လန့်ကာ ရင်ထဲထိတ်သွားသည်။ ။

"အောင်မာ . . .။ ရူးချင်ယောင် အခုမှ ဆောင်မနေနဲ့ ။ နင် ကြည့်တာ ငါမသိဘူး မှတ်လို့ လား"

ထပ်ပေါ်လာသည့် စကားသံ ခပ်တင်းတင်းကြောင့် ရွှေကဲ လိပ်ပြာလွင့်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒုက္ခ ပါပဲ။

"မကြည့်ပါဘူးခင်ဗျာ . . . မကြည့်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ပါ"

"ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .။ ကဲ . . . ရှိစေတော့ . . . ရှိစေတော့။ နင် ဘာလုပ်လုပ် ငါ့ကို ညာလို့ မရ ဘူး။ ငါ အမြဲတမ်း သိနေတယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား"

"ဟာ . . . ကျွန်တော့်ကို သိတယ်ဟုတ်လား။ ဘာလဲ ခင်ဗျား ဆရာတော်နဲ့ အမျိုးတော်လို့ လား"

"စကားမရှည်နဲ့ ။ ညနေ နင် အားလား"

ရွှေကဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် မိန်းကလေးက ညနေ သူ့ကို အားသလားတဲ့ ။ သူ့အကြောင်းကိုလည်း အကုန်သိနေသည် ဟု ထိုမိန်းကလေးက ပြောနေသည်။ သူ ကောင်မလေးကို လှမ်းကာ ကြည့်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်၏။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ရွှေကဲ လေသံကို လျှော့ ပြီး သစ်သားပြားကလေးတွေနား ကပ်ကာ မေးရသည်။ ။

"ခင်ဗျားက ဆရာတော့်ဆီ သွားမှာ လား"

တစ်ဖက်မှ ဘာစကားသံမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ ရွှေကဲက အကာကို နားဖြင့်ကပ်ကာ နားထောင်သည် ။ ရွှေကဲ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ မိုးစိုး တို့ အဖွဲ့ရော တင်အောင်မင်းသိမ်းတို့ အဖွဲ့ပါ အူတက်မတတ် ရယ်မော နေကြ သည် ကို ရွှေကဲ မသိ။

အမှန်တော့ တစ်ဖက်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးက Cellular ပီစီကွေးကလေးနှင့် သူ့ဘာသာ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည် ။

"နင်ပြောတာ ငါမရှင်းဘူး။ ဘာလဲ"

"ဆရာတော့်ဆီကို သွားမှာ လားလို့ ပြောတာ"

ရွှေကဲ အနားကပ်ကာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောသည် ။

"အောင်မာ . . .။ နင်က ငါ့ကို ဘာစကားပြောတာလဲ။ လဲသေလိုက်ပါလား။ အဲဒီကောင်ဆီသွားဖို့ ငါက နင့်ကို ချိန်းရမှာ လား။ သွားချင်ရင် ငါ့ဘာသာ သွားမှာ ပေါ့ဟဲ့"

"ဟာ . . . ခင်ဗျား စော်ကားလှချည်လား။ ကျုပ်ဆရာတော်ကို ခင်ဗျားက အကောင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ။ ခင်ဗျား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ် ဘူး လား။ ရိုင်းလှချည်လား"

အခြေအနေက တော်တော်ရှုပ်ထွေးကာ တော်တော်ဆိုးသွားသည် ။ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသော ရွှေကဲကို တင်မောင်မင်းသိမ်းတို့ က ဆွဲခေါ် ကာသွားသည် ။ ဘာမှန်းမသိဘဲ အူအူကြောင်ကြောင်နှင့် ရန်တွေ့ခံလို က်ရသော သရဖီဆိုသည့် ကောင်မလေးကိုတော့ မိုးစိုးအုပ်စုက အရယ် တစ်ဝက်၊ အားနာခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ရှင်းကာ ပြကြရ သည် ။ ဒီတော့မှ သရဖီက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် . . .

"ဟင် . . . ဟုတ်လား။ သရဖီက ဟိုဘက်မှာ ရန်ဖြစ်နေရတာဆို

တော့ ကိုယ့်ဇောနဲ့ ကိုယ် မသိလိုက်ဘူး။ သရဖီပြောတဲ့ စကားတွေက သူနဲ့ ဆိုင်လို့ လား။"

"ဘယ်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ ရှေ့ဆုံးတစ်ခွန်း မိသွားတော့ ကျန်တာတွေကို အဆင်ပြေအောင် လိုက်ပြော ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးကျမှ ပြဿနာ တက်တာ"

သာသာက ရှင်းပြတော့မှ သရဖီလည်း ရှင်းသွားကာ ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်ကာသွားသည် ။ ဒီတော့မှ မိုးစိုးက ဟင်းဆိုင်အကြောင်းနှင့် ထမင်းကြော် မှာ သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြတော့ ပို၍ ပျော်စရာ ရယ်စရာ ကောင်းသွားကြသည် ။

ဟိုတစ်ဖက်မှာ တော့ ပြဿနာက မပြေလည်။

"သူက ကျွန်တော့် ဆရာတော်ကို စော်ကားတာဗျ။ ကျွန်တော်က ကျေနပ်ရမှာ လား။ ခင်ဗျားတို့ က ဘာမှ မကြားပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကို စော်ကားချင်စော်ကား ဆရာတော့်ကိုတော့ မစော်ကားနဲ့ "

"မင်းကိုလည်း မပြောဘူး၊ ဆရာတော့်ကိုလည်း ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကောင်မလေးက သူ့ဘာသာ Phone ပြောနေတာပါ။ အဲဒါကို မင်းက . . ."

"ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို တောသားဆိုပြီး ညာချမလို့ လား။ ကျုပ် Phone ဆက်ဖူးတယ်ဗျ။ မြင်လည်း မြင်ဖူးတယ်။ ဒီကောင်မလေးမှာ ဘာ Phone မှ မရှိဘူး။ ကျုပ်ဆရာတော်ကို သက်သက် စော်ကားတာ"

ရွှေကဲက မိုးကျော်လက်မှ လွတ်အောင်ရုန်းကာ ဒေါသတကြီး အော်သည် ။ သူ့ပုံစံက လိုအပ်လျှင် မိုးကျော်တို့ ကိုပါ ရန်လုပ်တော့မည့် ပုံစံ

ဖြစ်ကာ နေ၏။ ထိုအခြေအနေကျမှ တစ်လျှောက်လုံး ဘာမှ မပြောခဲ့သော ဝင်းနိုင်က ဝင်သည် ။

"ကဲ . . . ရွှေကဲ။ ဒီကောင်မလေး အဲဒီနေရာမှာ ရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ အဲဒီကို ပြန်သွားပြီး သူ့ Phone ဆိုတာကို ငါတို့ က ပြရင် ကော . . ."

"စိန် လိုက်လေ . . . အဲဒီ Phone ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံအောင်သာ ပြ"

မိုးစိုးတို့ နှင့် သရဖီ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ မိတ်ဆက်အပြီး ပြန်ရောက်လာသော အုပ်စုကို ကြည့်ရင်း မိုးစိုး သဘောပေါက်ကာ သွားသည် ။ သူတို့ ဝင်ထိုင်ပြီးသည် အထိ မိုးစိုး အသာတကြည် လက်ခံလိုက်ပါသည် ။

တင်အောင်မင်းသိမ်းကလည်း ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ စကား စရသည် ။

"ဒီလိုဗျာ . . ။ ဒီကောင်က အဲဒါကို Phone မဟုတ်ဘူး လို့ ပဲ ပြောနေတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ဝိုင်းပြောပေမဲ့ . . ."

မိုးစိုး တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည် ။ Phone ကလေးကို ကိုင်ကာ ဒေါသဖြစ်ရုံမှ တစ်ပါး ဘာပြောရမှန်း မသိ တော့သော သရဖီဘက်သို့ လက်ကာ ပြလိုက်ရင်း . . .

"ကောင်းပြီလေ . . . ရပါတယ်။ ကဲ . . . ရှင်တို့ ထဲက Phone နံပါတ် တစ်ခုပြော . . ။ မိုးစိုး အခုခေါ် ပေးလိုက်မယ်။ သရဖီ တို့ ကို Phone ခဏ . . ."

မိုးစိုးက သရဖီထံမှ Phone ကို ယူပြီးသည့် အထိ တင်အောင်မင်းသိ

မ်းတို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူတို့ မှာ ခေါ်စရာ ပြောစရာ Phone နံပါတ် မရှိ။

"ကိုင်း . . . ခင်ဗျားရဲ့ အဲဒီဟာက Phone ဆိုရင် ကျုပ်ဆရာတော်ဆီ သာ ခေါ်ဗျာ . . ."

"နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ"

"၅၇၂၁၀၆ အေးချမ်းစာသင်တိုက်။ ဆရာတော် ဦးဝိမလကို ရွှေကဲ က ခေါ်တယ်လို့ သာ လျှောက်ပေး"

မိုးစိုးက တစ်ချက်ပြီးကာ Phone နံပါတ်များကို သွက်လက်စွာ နှိပ် သည် ။ အားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေ ကြ၏။ ရွှေကဲတစ်ယောက်သာ ‘ကဲ . . . ဆက်နိုင်ကြသေးရဲ့ လား’ ဟူသော မျက်နှာနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးရှိသည် ။ သ ရဖီကလည်း စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်းတို့ ကြောင့် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ထားသ ည် ။ သို့သော် . . . ထိုအချိန်မှာ ပင် . . .

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ၅၇၂၁၀၆ ကပါလားရှင်။ ဟုတ်ကဲ့ . . . ။ ကျွန်မ ဆရာ တော် ဦးဝိမလကို စကားမှာ ချင် လို့ လျှောက်ထားပေးပါရှင်"

"ခင်ဗျား မညာနဲ့ နော်"

"ရွှေကဲ . . . နေစမ်းကွာ"

မိုးကျော်က အတင်းတားသည် ။

"ကျွန်မ မညာပါဘူး။ ဆရာတော်မိန့်ရင် ရှင့်ကို ပေးမှာ ပါ။ ဟောဒီ လို နားမှာ ကပ်ထားနော် သိလား။ ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်။ ဆရာ တော် ဦးဝိမလလားရှင် . . . ၊ ဟုတ်ကဲ့ . . . ၊ ဒီမှာ စကားပြောချင်လို့ ပါ။ ကဲ . . . ပြော . . ."

မိုးစိုး လှမ်းပေးသည့် Phone ကို မကိုင်တတ်သဖြင့် ဟိုဒီလွဲနေသေးသည်။ ။ အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကာ နားနှင့် ပါးစပ်နားတွေကာ ပေးရ၏။ ရွှေကဲ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာနေစဉ်မှာ ဆရာတော့်အသံက ဟိန်းနေ အောင် သူနားထဲမှာ ပေါ်ကာလာ၏။

"ဟေ့ . . . ဘယ်သူတုံးကွ။ ဘယ်မာတုဂါမလဲ။ ဟေ့ . . . မေးနေတာ မကြားဘူးလား"

ဆရာတော့်အသံမှ အသံအစစ်ဖြစ်ကြောင်း ရွှေကဲ လုံးဝ သံသယ မရှိတော့သဖြင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်က လည်မျိုသို့ တိုးဆောင့်ကာ တက်လာသည်။ ။

"အ . . . အရှင် ရှင် . . . ဘုရား၊ တပည့်တော် . . . တော်ပါ ဘု . . . ဘုရား"

"ဟဲ့ . . . ဘယ်အကောင်တုံး။ ဘယ်သူတုံး"

"ရွှေ . . . ရွှေ . . . ရွှေပါ ဘုရား"

ကြောက်လွန်းသဖြင့် ရွှေကဲ ထရပ်သည်။ ။ ထိုင်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပြန်ရပ်ပြန်သည်။ ။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် သူနာမည်ကိုပင် အစအဆုံး မပြောနိုင်တော့။ နံဘေးက ရယ်သံတွေကိုလည်း မထိန်းနိုင်တော့။

"ဟဲ့ . . . ရွှေကဲ . . . ဟင်၊ နင် ငါ့ကျေးဇူးကို ဆပ်တာလား၊ နင့်ကတိကို နင်ဖျက်သလား။ ဒီနေ့မှ ကျောင်းတက်တာ တစ်ရက် ရှိသေးမာတုဂါမက ငါ့ဆီ Phone ဆက်ရသလား။ နင့်အိပ်ရာလိပ်ပြင် အခု ဆားလင်းကြီးကို ပြန်ချေတော့"

ဆရာတော့်ကြိမ်းသံကြောင့် ရွှေကဲ အလိုလို လက်အုပ်ချီမိသွားသည်။ ။ ဆေးလိပ်ဘူးခွံလောက်ရှိသော ပစ္စည်းကလေးထဲက အသံသည် ဆရာ

တော့အသံဖြစ်ကြောင်း သူ ကျိန်းသေသိပါသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘုရား . . . မဟုတ်ပါဘုရား။ တပည့်တော် မာတုဂါမတွေ နဲ့ မပတ်သက်ပါဘုရား။ ဆရာတော့ကို သတိရလို့ ပါ ဘုရား"

"တော် . . . ရွှေကဲ။ စိန်ကဲ၊ ကျောက်ကဲထက် ရွှေကဲ အကြာခပ်ရတာ ငါမှားပြီဟေ့။ နင် ဆားလင်းကြီး ကို အခုပြန် . . .။ နင် သတိရလို့ ငါ့ကို ဆက်စရာလား။ အရေးရှိမှ အရေးကြီးမှ ဆက်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ် လား။ နင် သိပ်သတိရရင် တမလွန်က နင့်အဖေနဲ့ အမေဆီ ဆက်ပါလား . . . ခွေးသားရဲ့ ။ ငါ့သိက္ခာ ဘယ်နား သွားထားရမလဲ"

"မှန်လှပါဘုရား။ သေသွားတဲ့ အဖေနဲ့ အမေ Phone နံပါတ် တပည့်တော်မှ မသိတာဘုရား။ သည်းခံပါ ဘုရား . . . ၊ သည်းခံပါ"

ရွှေကဲ မြေကြီးနှင့် နဖူးတိုက်ကာ Phone ကို ကိုင်ရင်း ဦးခိုက်နေသည် ။ ခုနက ရယ်နေသူတွေ မရယ်နိုင် တော့။ အထူးသဖြင့် သူ Phone တစ်ခုနှင့် ဆောင့်မိမှာ ကို တွေးကာ သရဖီက ပိုမရယ်နိုင်တော့။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ရွှေကဲလက်ထဲမှ Phone ကို မိုးစိုးက အတင်းလုကာ ယူလိုက်သည် ။ အားလုံး မှ င်သက်ကာ ကြောင်ကြည့်နေ၏။ ရွှေကဲကတော့ အရှုံးကြီး ရှုံးသွားသော သူ့ဘဝ ပျက်ပြီဟု ပင် တွေးလိုက်မိလေသည် ။

"တင်ပျဲ အရှင်ဘုရား"

"."

"တင်ပျဲဘုရား . . .။ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား။ သည်းခံတော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်မတို့ က ဆက်သွယ် ရေးဌာနက တာဝန်နဲ့ လာနေရတဲ့ Ph one ပါ ဘုရား။ တင်ပျဲဘုရား"

"."

"တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်မတို့ က သူပေးတဲ့ Phone နံပါတ်ကို လိုင်းတင်ပြီး တစ်ဖက်က ကိုင်မကိုင်၊ လူရှိမရှိ ခေါ်ပေးရပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား မယုံရင် လမ်းဆုံတိုင်း၊ လူစည်ကားရာတိုင်းမှာ ကြည့်ပါဘုရား။ တပည့်တော်မတို့ ထီးကလေးတွေနဲ့ ရှိပါတယ် ဘုရား"

"."

"ဒါကတော့ တပည့်တော်မ တာဝန်ပါဘုရား"

"."

"တပည့်တော်မ မုသား မဆိုဝံ့ပါဘုရား။ ခုနကလူ စကားပြောချင်လို့ သာ တပည့်တော်မက တာဝန်အရ ခေါ်ပေးတာ အမှန်ပါဘုရား"

"."

"တင်ပါ့ဘုရား"

မိုးစိုးက Phone ကိုပိတ်ကာ သရဖီကို ပြန်ပေးသည်။ ။

အားလုံး တစ်မိနစ်နီးပါး ငြိမ်ကာ နေကြ၏။ ပထမဦးဆုံး သတိဝင် လာသူက ရွှေကဲသာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာတော်က ဘာပြောလဲဟင်။ ဆရာတော်က . . ."

"တော်ပြီ . . .။ ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မ လုံးဝ လက်လန်သွားပြီ။ မလွယ်ပါလား။ ရှင်ဟာ တော်တော် ပြဿနာရှာတဲ့ လူပဲ။ Please သရဖီ ရေ . . .။ ရော့ . . . Phone။ တို့ က တောင်းပန်ရတော့မှာ ပဲ"

"ရပါတယ် . . .။ မိုးမိုးစိုး ကယ်ပေလို့ ပေါ့။ သရဖီဆို ဒုက္ခပဲ"

"ဒီမှာ . . .။ ကျုပ်ဆရာတော်က မာတုဂါမတွေကို စကားပြောတာ မ ဟုတ်ဘူး ဗျ။ ခင်ဗျားကို ဘာတွေ ပြောသွားလဲ။ ဘာတဲ့ လဲ . . .။ ကျုပ် . .

. ကျုပ်ကို ပြဿနာတက်အောင် မလုပ်နဲ့ နော်"

မိုးစိုး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

မိုးကျော်နှင့် တင်အောင်မင်းသိမ်းကလည်း ထရပ်ပါသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . .။ ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီလေ . . .။ ဒါဆို ရှင်တို့ လူကို ရှင်းပြလိုက်တော့။ ကဲ . . . ခေမာ၊ သာသာ . . . သွားရအောင် . . . သရဖီ..."

မိုးစိုး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ နောက်မှာ ဟိုလူ့အော်သံကို ကြားရသေး၏။ ကျောင်းစတက်သည့် နေ့ သူ့အလှ၊ သူ့ရင်ခွန်သံက အလကား ဖြစ်သွားပါလား။ ထိုစဉ် သရဖီက သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ကိုင်သည်။ ။

"စိတ်မကောင်းလိုက်တာ . . . မိုးမိုးစိုးရယ်။ အဲဒီကောင်ဟာလေ . . . တကယ်ပဲ သိလား။ ငကြောင်ပါ မိုးမိုးစိုးရယ် . . .၊ နော်"

"နောက်တစ်ခွန်း ထပ်တိုးလိုက်မယ် သရဖီ၊ ငရူး . . . ငကြောင်လို့ ။ ဒါပေမဲ့ တန်ပါတယ် . . .။ ကိုယ်နဲ့ သရဖီနဲ့ ခင်ခွင့်ရတာလေ"

* * * *